

Acesta era un joc pe care Kyle Keeley refuza să-l piardă.

Era prima oară, de la celebrul concurs de evadare din Biblioteca domnului Lemoncello, când se întrecea cu vechiul său rival de neînvins, Charles Chilton.

— Predă-te, Keeley! râse batjocoritor Charles, aflat cu trei spații mai în față. Chiltonii nu pierd niciodată!

— Exceptând situațiile în care pierd! strigă cea mai bună prietenă a lui Kyle, Akimi Hughes.

Se găsea la zece spații în spatele lui Kyle și nu putea să suporte să-l vadă pe Charles conducând.

Tabla de joc în mărime naturală fusese desfășurată precum un covor de plastic în interiorul cercului format de mesele din Camera Rotundă de Citit din biblioteca domnului Lemoncello.

— Să știi că jocul nu se încheie până nu se termină, Charles, spuse Kyle, zâmbind.

Aterizase într-un pătrat cu întrebare marcat cu roșu-aprins, în vreme ce Charles era în siguranță pe „Pозиție liberă“. O mulțime fremătătoare de holograme plutea pe deasupra capetelor lor; hologramele se balansau suspendate sub magnificul Dom al Minunii. Ecranele gigantice ale domului erau întunecate pentru a nu interfera cu imaginile spectrale verzui care compuneau ceea ce domnul Lemoncello denumea un dispozitiv Rube Goldberg — un aparat proiectat anume pentru a îndeplini o sarcină foarte simplă într-un mod extrem de complicat.

Cele mai multe dispozitive Rube Goldberg implicau o reacție în lanț. În Realitatea Înșelător-Oscilantă, sau Jocul Plăsmuirea al domnului Lemoncello, era adăugată o nouă piesă în lanț ori de câte ori unul dintre jucători dădea un răspuns incorect. Dacă cineva ajungea la final, înainte ca toate piesele să fie înșiruite, câștiga. Totuși, dacă un jucător dădea prea multe răspunsuri greșite, ar fi declanșat reacția în lanț și ar fi sfârșit prins sub pălăria ascuțită a prostului.

Ar fi pierdut.

— Ești pregătit să auzi întrebarea, domnule Keeley? tună domnul Lemoncello, care o făcea pe moderatorul concursului.

— Da, domnule, spuse Kyle.

— Adevărat sau fals, la șase, spuse domnul Lemoncello, citind de pe o carte de joc de un galben-strălucitor. La o înălțime de un metru și șaiszeci și doi de centimetri, George Washington a fost cel mai scund președinte american ales vreodată. Vrei să răspunzi sau să te informezi?

Îi era dificil să aleagă, mai ales că era vorba despre o întrebare la care Kyle nu cunoștea răspunsul.

Dacă voia să se informeze, ar fi trebuit să meargă înapoi un spațiu și să-și piardă rândul, ca să poată căuta răspunsul corect pe una dintre tabletele încastrate în pupitrul din apropiere.

Or, în timp ce el s-ar fi informat, Charles ar fi putut să i-o ia înainte. Ar fi putut chiar să ajungă la linia de finiș.

Pe de altă parte, chiar dacă nu cunoștea răspunsul, în cazul în care ar fi ales „adevărat sau fals“, ar fi avut totuși o șansă din două să dea răspunsul corect, înaintând șase spații, ceea ce l-ar fi adus *în fața* lui Charles și, prin urmare, mai aproape de victorie.

Firește, exista același risc și să greșească, adăugând ceea ce ar fi fost holograma ultimă la dispozitivul instabil de deasupra capului său.

— Mai bine verifici, Kyle! îl îndemnă Akimi.

— Chiar te rog, zise Charles în zeflema.

— Hei, strigă Miguel Fernandez, un alt prieten bun al lui Kyle, nu-l lăsa pe Chilton să intre sub domul tău, frate! Vrea să se joace cu mintea ta!

— Imposibil! pufni Charles. Keeley nu are minte, nu am cu ce să mă joc!

— Măi, măi, măi, spuse domnul Lemoncello. Charles, mă întreb dacă, măcar de data asta, ai putea să fii mai amabil?! adăugă el și se întoarse spre Kyle. Ei, domnule Keeley? Nimeni nu poate lua hotărârea în locul tău. Doar dacă, desigur, angajezi un factor de decizie profesionist, însă, crede-mă, aceștia sunt fără îndoială costisitori. Vrei să joci totul pe o carte și să dai un răspuns la noroc?

Lui Kyle nu-i plăcea să-și piardă rândul, din moment ce ideea era *să câștige* jocul. Nu-i plăcea să meargă înapoi, din moment ce ideea era să înainteze.

Cercetă adunătura de holograme fremătătoare suspendate sub domul întunecat. Se uită la Charles, care-l privea batjocoritor, plin de sine.

— Vreau să răspund, domnule.

— Foarte bine, spuse domnul Lemoncello. Dă-mi voie să repet întrebarea, înainte s-o repete castraveții pe care i-am mâncat la prânz: la o înălțime de un metru și șaizeci și doi de centimetri, George Washington a fost cel mai scund președinte american ales vreodată. Adevărat sau fals?

Kyle trase adânc aer în piept. Își aminti că, odată, un profesor spusese că în vechime oamenii erau mai scunzi. Așa că era probabil ca Washington să fi fost mărunțel.

— Acest lucru, domnule, spuse el, este... adevărat?

O sirenă CÂRÂI ca o găscă bolnavă.

— Îmi pare rău, spuse domnul Lemoncello, adevărul este că e fals. La o înălțime de aproape un metru și nouăzeci de centimetri, George Washington a fost unul dintre *cei mai înalți* președinți. S-a făcut timpul să adăugăm o altă piesă la dispozitivul nostru instabil de prindere sub pălăria ascuțită a prostului.

Dispozitivul electronic întocmi o diagramă.

— O, Doamne, spuse domnul Lemoncello, se pare că a fost ultima șansă!

O hologramă a unui pai dungat dintr-o cutie de lapte pluti prin spațiu. Proiectă un cocoloș de hârtie spre o hologramă a unei case de marcat străvechi, atingând un buton și deschizându-i sertarul cu un BING! Din sertar săltă o minge de golf holografică ce coborî ȚOPĂIND cele șapte trepte ale unei scări, câte una pe rând, până ce lovi într-un șir de piese de domino care începură să cadă într-o linie curbă. Ultima piesă de domino declanșă o catapultă, care aruncă o minge de ping-pong ce lovi un cocoș în fund. Cocoșul se porni să cânte *cucurigu*, sperându-l

în așa măsură pe un omuleț îmbrăcat într-un slip dungat care se afla în vârful unei scări de cincisprezece metri, încât acesta se aruncă spre podea într-o mișcare spiralată, aterizând cu un plescăit într-o găleată de lemn care, fiind dintr-odată mai grea, trase o funie care aprinse un chibrit care aprinse un fitil care aprinse o rachetă-artificiu care se lansă și lovi în pălăria ascuțită prinsă în cârlig.

Pălăria holografică a rușinii căzu și-l acoperi pe Kyle asemenea unei vafe de înghețată răsturnate.

— Ratatule! croncăni Charles.

Toți ceilalți izbucniră în râs.

Dând un răspuns la noroc, Kyle nu mersese înapoi și nici nu-și pierduse rîndul.

Dar în mod vădit pierduse jocul!

NOTA AUTORULUI

Nereușită. Eșec. Fiasco.

Nu sunt tocmai cuvintele care îți vin în minte atunci când te gândești la Abraham Lincoln, Emily Dickinson, Thomas Edison, la frații Wright ori la Michael Jordan.

Dar despre J.K. Rowling, Albert Einstein, Oprah Winfrey, Walt Disney, Lucille Ball, The Beatles, Steve Jobs, Charlie Chaplin și Dr. Seuss ce părere aveți? Toți aceștia, până să devină personalități de succes, au dat mai întâi greș.

Cu toții au fost nevoiți să se ridice de la pământ și să încerce din nou.

Robert Kennedy zicea cândva: „Numai aceia care au curajul să eșueze pot atinge vreodată succesul.“

Sau, așa cum spunea Thomas Edison: „Cele mai multe eșecuri le aparțin acelor care nu au conștientizat cât de aproape se aflau de fapt de atingerea succesului și au renunțat.“

Capacitatea de a-și reveni după un eșec a fost ceea ce m-a atras cel mai mult la aceste personalități istorice prezente în Biblioteca domnului Lemoncello — abilitatea lor de a o lua de la capăt, de a-și regăsi esența după orice șoc, după refuzurile primite, după nereușitele înregistrate.

Uneori nu conștientizăm de câtă muncă a fost nevoie ca să fie realizate lucrurile care acum par implicate. Dr. Seuss

a fost autorul meu preferat în copilărie. Mi se părea de la sine înțeles că geniul său va fi recunoscut de toată lumea și că îi vor fi publicate toate cărțile. Nu realizam pe atunci că primul volum al lui Theodor Seuss Geisel, *And to Think That I Saw It on Mulberry Street*, fusese refuzat inițial de douăzeci și șapte de editori. Legenda spune că tocmai se îndrepta spre casă, unde avea de gând să ardă manuscrisul, când s-a întâlnit în mod neașteptat cu un fost coleg de universitate care se angajase chiar în acea dimineață la o editură specializată în cărți pentru copii.

Cât am fi pierdut noi, ca cititori, dacă Dr. Seuss ar fi renunțat să lupte pentru *And to Think That I Saw It on Mulberry Street*!

Primul meu bestseller, *Evadare din Biblioteca domnului Lemoncello*, a fost cât pe aci să rămână nepublicat. Am lucrat la el timp de doi ani și l-am rescris în proporție de 50 la sută de opt ori. Eu și editorul meu eram foarte aproape să abandonăm ideea. Ne spuneam: „Hai să îl ardem și să scriem altceva.“

Mă bucur mult că nu am făcut asta!

Mă bucur de asemenea că, pe când lucram chiar la acel volum, mi-am comandat într-o seară, pentru cină, mâncare chinezească. În răvașul din interiorul prăjiturii am citit aceste cuvinte înțelepte: „Cazi de șapte ori, dar te ridici de opt ori.“

Așa că mi-am lipit bilețelul respectiv de monitorul computerului și am continuat să scriu.

Lucrurile stau așa cum celebrul antrenor Vince Lombardi explica: „Important nu este dacă vei fi doborât, important este dacă te vei ridica.“